

ΝΑΤΑΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙΡΟΙ....

πρὸς στὸ ἀκρογιάλι σου ἀπαλὰ
Μὲ τὴ βαρκούλα μου ἀρμενίζω,
Τὸ προσωπάκι σου, ἄστρο ἀχνό,
Μὲς στὸ σκοτάδι ξεχωρίζω.

Καὶ νὰ μὴν εἶναι βολετό!
Καὶ κλαῖν οἱ πόθοι μου θλιμμένοι,
Καὶ στὸ ἀκρογιάλι σὲ θωρῶ
Μὲ τὶς σκιῆς σφιχτοδεμένη.

ὦ νὰ ταν οἱ παλιοὶ καιροί,
Νὰ τανε τὰ παλιὰ τὰ χρόνια
Καὶ ν' ἀρματώσω πλευτικό
Καὶ νὰ γιομίσω τὰ κανόνια,

Καὶ τὰ μεσάνυχτα νὰ ρθῶ
Νὰ πάρω τοῦ νησιοῦ τὸ κάστρο,
Καὶ στὸ ἀκρογιάλι σου νὰ ρθῶ
Μὲς στὸ σκοτάδι νὰ βρω τὸ ἄστρο.

Καὶ νὰ σὲ πάρω σκλάβα μου,
 Σκλάβα στὸ πλευτικό μου μέσα.
 Φύσα, βοριᾶ μου, φύσηξε,
 Μολᾶτε τὰ πανιά, ἔγια λέσα!

Καὶ σὰ γιομίσουν τὰ πανιά
 Καὶ γαληνέψ' ἡ ὀρμὴ τῆς μάχης,
 Μὲ μιὰ ματιά σου — φτάνει μιὰ
 Σκλάβο σου ἔμὲ γιὰ πάντα νά χεις.

Καὶ τότες, Καπετάνισσα,
 Τὸ ἔρωτικό κρασί σου κέρνα,
 Τὸ πλευτικό τότε ὅπου θὲς
 Καὶ τὴν ψυχὴ μου ἐσὺ κυβέρνα!

Γιὰ μιὰ γαλήνια ἀκρογιαλιά
 Γύρνα τοῦ τιμονιοῦ τὸ δοιάκι....
 Μ' ἂν ἔτσι ὀρίζεις: στὸ χαμὸ
 Φέρ το μὲ τὸ ἄσπρο σου χεράκι.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

